

Men de gode hensigter udmøntede sig ikke i handling for det store flertals vedkommende. Når bortses fra Enhedslisten, var der intet parti i Folketinget, der kunne støtte SF's forslag. Det blev kaldt »urealistisk« af den socialdemokratiske ordfører, og ingen af regeringspartierne eller partierne i den borgerlige opposition modsagde det synspunkt, heller ikke Det Radikale Venstre.

Et af argumenterne mod et dansk totalforbud var i efteråret, at kun meget få lande har tilkendegivet støtte til eller tilsluttet sig et totalforbud. Men billedet er ved at ændre sig markant, for hvor der kun var en håndfuld lande, der støttede et forbud for et halvt år siden, er der nu ca. 20 lande på listen.

Senest har den amerikanske forsvarschef lagt op til en nyvurdering af brugen af landminer. USA har indtil nu forfægtet det synspunkt, at de såkaldt »smarte« (selvdestruerende) miner skulle være tilladt, men den amerikanske nyorientering retter sig mod et generelt forbud.

I den amerikanske kongres er der på tværs af partiskel stor tilslutning til et totalforbud mod landminer. Men samme tilslutning findes imidlertid ikke i det danske Folketing, hvor landmineproblematikken desværre er blevet en brik i et partipolitisk spil. Det har kostet Danmark anseelse internationalt, og den reaktionære holdning vil måske også i længden koste menneskeliv.

Et af de væsentligste argumenter mod et dansk forbud, nemlig at Danmark hverken kan eller skal gå enegang med et forbud, er derfor ved at smuldre. Og det må ganske enkelt give den danske regering og det danske Folketing anledning til at overveje, om ikke Danmark burde tage et selvstændigt initiativ i samme retning.

Ved FN's konference om inhumane våben i Genève fra den 22. april til den 3. maj i år må den danske regering gøre sin stilling op: Skal Danmark aktivt støtte bestræbelserne på at eliminere enhver produktion og anvendelse af landminer, eller skal Danmark fortsætte den

bagstræberiske linje, der gavner våbenindustrien og forlænger de humanitære omkostninger, som minerne giver anledning til?

Regeringen har hidtil argumenteret i retning af, at et dansk forslag om et totalforbud blot vil virke imod sin hensigt, og at »det bedste dermed bliver det godes fjende«, jf. forsvarsministerens notits vedrørende brug, eksport m.v. af personelminer (North Atlantic Assembly, alm. del, bilag 119, folketingsåret 1994-95), og meningen har mindretallet endog meget svært ved at forstå.

For synspunktet harmonerer endog særdeles dårligt med den danske tradition for at gå i forreste række på det humanitære område, bl.a. da Danmark gik enegang med sin Sydafrikapolitik, en beslutning, mindretallet har været stolt af, og pointen er naturligvis, at det nytter noget at kæmpe det umuliges kamp.

Landminer er vilkårlige våben. De rammer i flæng og skelner ikke mellem civile i fredstid og soldater i en krig. Langt de fleste ofre for minerne er civile, hvoraf mange er børn, og ikke soldater. Ifølge FN-konventionerne er vilkårlig magtanvendelse ikke lovlig. Det betyder bl.a., at det ikke er tilladt at bombe en boligblok fyldt med civile, hvis målet er at ramme en militærbase, der har forskanset sig i kælderen. Og det er faktisk samme princip, der gør sig gældende med landminerne, de rammer alle, der kommer i nærheden af dem.

Derfor burde det være enkelt at fastlægge den danske politik på dette område. Den danske regering kan ikke være andet bekendt end en entydig fordømmelse af disse uhyrlige våben.

Mindretallet hævder ikke, at det er overvejende sandsynligt, at det er muligt at argumentere et totalforbud mod miner igennem på FN-konferencen i april. Men er en uventet sejr, den være sig nok så lille, ikke i alle tilfælde smukkere end en bagstræberisk dansk insistens på en inhuman politik?

En støtte til beslutningsforslaget vil være et vigtigt og utvetydigt skridt på vejen mod en fremsynet forsvarspolitik.